

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/138/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612218615
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6612218615.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: 1/ E. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. nad O. XX, štátny občan SR, 2/ E. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. nad O. XX, štátna občianka SR, obaja zast. advokátom JUDr. Ladislavom Faludim, Advokátska kancelária so sídlom Lučenec, Vidiná, 9. mája 20, proti žalovanému: D. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. T. XX, štátny občan SR, zast. JUDr. Róbert Lakatoš, advokát, so sídlom Rimavská Sobota, Daxnerova 5, o povolenie obnovy konania, na odvolanie žalovaného zo dňa 04. 03. 2013 proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 12C/220/2012-88 zo dňa 14. 02. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd povolil obnovu konania Okresného súdu Lučenec vo veci vedenej pod sp. zn. 9C/75/2009. Zároveň určil, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté v novom rozhodnutí.

Z dôvodov rozhodnutia Okresného súdu vyplýva, že žalobcovia sa domáhali obnovy konania vo veci vedenej u Okresného súdu Lučenec pod sp. zn. 9C/75/2009-59 zo dňa 09. 06. 2010, kde bolo rozhodnuté, že sú povinní vypratať nehnuteľnosť vedenú v Katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, byt č. XXX, nachádzajúci sa na prvom poschodí, vchod č. XX bytového domu súpisné číslo XXXX, na parcele B. č. XXXX/XX A., na sídlisku S. II/XX, v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Právny zástupca žalobcov obdržal dňa 12. 09. 2012 rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/40/2011, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/59/2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 8C/38/2009. Týmito rozhodnutiami bola zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy a na určenie vlastníckeho práva. Konanie predchádzalo konaniu vedenému na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9C/75/209. Toto konanie však bolo prerušené do právoplatného rozhodnutia vo veci určovacej žaloby. Súd pri rozhodnutí vo veci č. 9C/75/2009 vychádzal zo skutočnosti, že kúpna zmluva zo dňa 07. 08. 2007 je platná, pretože táto otázka bola vyriešená v konaní o určovacej žalobe Okresného súdu Lučenec sp. zn. 8C/38/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/59/2010.

Okresný súd pri právnom posúdení vychádzal z ust. § 228 ods. 1 písm. a/ OSP, § 228 ods. 3 OSP, § 230 ods. 3 OSP, § 232 ods. 1, 2 OSP, § 234 ods. 1 OSP, § 235 ods. 1, 3 OSP. Skutkovo súd ustálil, že u žalobcov sú splnené podmienky pre obnovu konania rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 9C/75/2009, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že majú vypratať byt a to z dôvodu, že podkladom pre rozhodnutie súdu o vypratanie nehnuteľnosti je preukázané vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Rozsudok, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 40/2011 z čoho je zrejmé, že otázka vlastníckeho práva k predmetnému bytu sa bude posudzovať nanovo. Rozhodnutie Najvyššieho súdu je rozhodnutím, ktoré môže prívodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a/ OSP.

Proti uzneseniu odvolanie podal žalovaný. Navrhol uznesenie okresného súdu zmeniť a návrh navrhovateľov na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9C/75/2009 v celom rozsahu zamietnuť. Zároveň žiadal navrhovateľov zaviazať na zaplatenie trov konania. Napadnutému uzneseniu odvolateľ vytýkal, že jeho zdôvodnenie nemožno považovať za náležité a preskúmateľné rozhodnutie. Ďalej považuje názor súdu prvého stupňa za mylný pokiaľ tvrdí, že otázka vlastníctva k predmetnému bytu nie je v súčasnosti vyriešená. Svoje vlastníctvo k bytu on v konaní Okresného súdu Lučenec vedenom pod sp. zn. 9C/75/2009 bez pochybností preukázal. Do dnešného dňa nebol preukázaný opak t. j., že by on nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností. Vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sa najvyšší súd nezaoberal otázkou vyriešenia vlastníckeho práva, ale zaoberal sa výlučne procesnou stránkou žaloby manželov Rusnákovcov a rozhodnutia tak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu. Rozhodnutia boli zrušené výlučne z formálneho dôvodu s poukazom na odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom vo vzťahu k náležitému neodôvodneniu ich rozhodnutí a vôbec sa nezaoberal vecnou správnosťou ním zrušených rozhodnutí.

Hoci súd prvého stupňa v súvislosti s povolením obnovy konania poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 40/2011 zo dňa 22. 02. 2011 neriadi sa už právnym názorom tohto rozhodnutia. Z rozhodnutia odporca cituje: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. ...Povinnosťou súdu rozhodnutie náležite a v súlade s ust. § 157 ods. 2 odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiadava so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania, okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá aj prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP“.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť uznesenia súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď vyhovel návrhu. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho uznesenia. Odvolací súd sa s týmito dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia s tým, že toto nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany nie je tvrdením, ktoré automaticky samo o sebe podmieňuje zrušenie rozhodnutia súdu nižšieho stupňa.

Odvolateľ nepoukázal čomu nerozumie v rozhodnutí súdu prvého stupňa, čo je pre neho nezrozumiteľné, na akú skutkovo relevantnú otázku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany žiada odpoveď.

V skutočnosti ani tvrdenie účastníka o tom, že rozhodnutie súdu je nezrozumiteľné, pretože on mu nerozumie, nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Stačí, že rozhodnutie je zrozumiteľné vo všeobecnosti pre väčšinový vzorku priemernej populácie.

Odvolačný súd nepovažuje za náležité a preskúmateľné rozhodnutie iba také rozhodnutie, ktoré je argumentačne obsiahle, zaoberajúce sa rôznymi právnymi teóriami, pričom povaha právneho posúdenia môže ustupovať do pozadia.

V písomnom vyhotovení rozhodnutia by podľa zákona mal sudca vysvetliť všetky právne relevantné skutočnosti tak, aby v konečnom dôsledku bol rozsudok presvedčivý. Nejde o to, aby bol rozsudok presvedčivý pre účastníkov ako jeho potenciálnych „čitateľov“, ale jednoducho aby bol jasný, zrozumiteľný a presvedčivý.

Presvedčivosť nemožno dosiahnuť kvetnatým štýlom a ani poňatím odôvodnenia ako stručnejšej dizertačnej práce s doslovným citovaním rôznych nesúrodých prameňov, ale jasným v nevyhnutnej miere stručným a pochopiteľným výpočtom tých zásadných momentov, ktoré vo svojom súhrne viedli súd resp. sudcu k vydaniu rozhodnutia.

Presvedčivosť rozhodnutia nemožno chápať ako absolútnu kategóriu (že rozsudok každého presvedčí svojou vecnou správnosťou), pretože takejto kategórie sa v chápanom smere objektívne nemožno dopracovať, ale ide o presvedčivosť ako výsledok intelektuálnej práce sudcu vyjadrenú vo vydanom rozhodnutí. Rozhodnutie je treba chápať ako logicky pochopiteľný celok, ktorého jadro tvoria čiastočné skutkové zistenia, ktoré vychádzajú z riadne vykonaných dôkazov logicky vyúsťujúcich do záveru o zistenej skutkovej podstate prípadu, ktorá bola sudcom podrobená právnej kvalifikácii a vyústila v podradenie takto zisteného skutku pod sudcom vyhľadajú právnu normu, či ním prijatý záver, že takáto norma chovania nebola nájdená a preto k takejto subsumcii resp. aplikácii nebolo možné pristúpiť.

Krajský súd zdôrazňuje, že v európskej právnej kultúre sa v súčasnosti stále viac preferuje diskurzívna metóda právneho a sudcovského uvažovania, ktorá kladie mimoriadny dôraz na racionálnosť a presvedčivosť sudcovskej argumentácie obsiahnutej v odôvodnení (pozri Kühn, Z., Berka, L.: odôvodnenie rozhodnutia vyššími súdmi po 01. 01. 2001 a niektoré súvisiace poznámky, Právní rozhledy č. 8/2001).

Odvolačný súd zastáva stanovisko, že racionálnosť a presvedčivosť sudcovskej argumentácie obsiahnuté v odôvodnení súdneho rozhodnutia je prvoradá.

Pokiaľ odporca v odvolaní argumentuje, že je vlastníkom nehnuteľností, toto tvrdenie nie je skutočnosťou, ktorú v tomto konaní o povolenie obnovy konania musí súd posudzovať.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.